

såkaldte venstrepartier. Disse partier gik til valg på — i den samlede arbejderklasses navn — at vælte augustforliget. Denne spekulation blev klart afvist af vælgerne. Der skete nogle små indbyrdes forskydninger mellem de tre partier — men sammenlagt kom de tilbage med et mandat mindre, end de havde i det gamle folketing.

Endelig fik venstre — det parti, der klarest og urokkeligt afviste regeringens forhandlingstilbud — vælgernes dom i form af en halvering af mandattallet.

På baggrund af dette valgresultat fandt regeringen det helt naturligt at fortsætte, og denne konklusion er da heller ikke blevet anfægtet.

Umiddelbart stod regeringen herefter over for to opgaver. Dels at undersøge, om der var mulighed for at skabe større politisk stabilitet gennem dannelsen af en flertalsregering. Dels at tage tråden op og søge en løsning på de fire problemer, vi måtte lade ligge, da valget blev udskrevet.

Det stod ret hurtigt klart, at det ikke var muligt at danne en flertalsregering på grundlag af de partier, der havde samarbejdet omkring augustforliget. Både centrum-demokraterne og kristeligt folkeparti afviste at deltage i en regeringsdannelse.

Den anden mulighed for en flertalsregering var en regering med deltagelse af venstre.

Jeg har ført forhandlinger med venstre efter valget. De har været præget af noget større åbenhed fra venstres side, end vi mødte det før valget, og det tager jeg i sig selv som et glædeligt tegn.

Alligevel må det konstateres, at der ikke var en sådan tilnærmelse mellem venstres og socialdemokratiets synspunkter, at vi kunne have tillid til, at det kunne danne grundlag for et frugtbart regeringssamarbejde på nuværende tidspunkt. I al almindelighed vil jeg sige, at hvis der er det fornødne fælles grundlag, kan dannelsen af en fælles regering fremme samarbejdet og øge den politiske stabilitet. Men er dette grundlag ikke til stede, kan dannelsen af en flertalsregering i stedet komme til at lamme samarbejdet.

Når dannelsen af en flertalsregering var blevet uaktuel,